

לכנו שלושה שבועות, במבואות עזה, פגע צרור של מקלע-כינוי מצרי בראשו של גבר בן אצ. הוא שם בין רגע קץ לחייו של אדם שאין בדומתו בשום צבא בעולם, טיפוס מיוחד במינו של חייל עברי. הנה דמותו ההירואית והבלתי רגילה, כפי שנצטיירה בעיני האדם שהיה קרוב לו ביותר.



בעלי מיטה קרמון

סיפורה של

לאה קרמון

מד הוא לחבשו בעיר. לבסוף ויתר על ה-
רעיון ושם את הכובע בצד. זה יהיה בשביל
פורים, אמר.

ביום השני בערב הזמננו כמה ידידים ל-
ארוחת-ערב. מיטק* לא סמך על אף אחד.
הוא הכין בעצמו את כל המאכלים. טחינה,
סאלאט, הכל. קיחינו לבלות ערב שמה. אר
אפשר היה לבלות ערב עם מיטק שלא יהיה
שמה. היה לו חוש הומור שהצחיק את כל
הנוכחים, אבל הוא עצמו לא צחק.

דירתנו היתה תמיד מועדון השכונה, וה-
קפה זרם אצלנו בכמויות בלתי-מוגבלות.
מיטק אהב קפה. כשהיינו מבקרים אצל חבר
רים ולא היו מגישים לנו את המשקה, היה
נותן לי סימן ולוחש בקול רם: "לאה, נלך
מכאן. לא נותנים לנו קפה!"

אותו ערב לא שתינו קפה. בצהריים שמע
תי לפתע מכינית אחת עוצרת לפני הבית.
ידעתי שזה לא טוב. כשמיטק היה חוזר ב-
אמצע היום, פרוש הדבר היה שהוא יוצא
לתפקיד בלילה.

"איפה נעלי?" שאל בחפזו. חקרתיו לאן
הוא ניסע. "אני מצטער, הערב לא אהיה.
אני צריך לגסוע מטעם האו"ם."
"אולי תתחלף פעם עם מישהו אחר?"
הפצתי בו.

"לא, אני מצטער, לא אוכל", השיב לי.
הוא מהר חזרה למכונת ונסע אל ידידיו,
להודיע להם שלא תהיה הערב מסיבה, שיי
בואו מחר. אחר כך חזר להודיע לי על כך.
"יכול להיות שאבוא מאוחר", אמר.

הצעתי לו כוס קפה, אבל הוא סירב. אין
זמן לי נתתי לו שתי עוגות. "העוגה נהר-
רת". הפליט, ותוך כדי אכילה חזר למכונת
ונתן את העוגה השניה לנהג. מרתיק עוד
קרא לי: "אני אחזור מוקדם!" היו אלה
מילותיו האחרונות ששמעתי.

מניין לך שזה אבא?

מיטק לא חזר בלילה. התחלתי לדאוג לו.
אבל זאת לא היתה הפעם הראשונה. אכלתי
ארוחה מן האוכל שהוא הכין למסיבה ו-
חיכיתי.

לפני הצהריים נכנסו אלי שתי שכנות.
"קראת את עיתוני הבוקר?" שאלו. אמרתי
שלא. "היה קרב ליד עזה", אמרו.

הרגשתי שקרה משהו. "אתן יודעות משה-
הו על מיטק?" שאלתי. "הוא פצוע", אמרה
אחת.

ניגשתי אליה, הסתכלתי בעיניה ואמרתי:
"או שתגיד לי מיד את האמת, או שאתן
לך סטירת-לחי שלא תקומי עוד!" אז הודתה

מעולם לא העלה על דעתו שידי הי-
מחת, ושיגוהו. הוא לא הכיר את הפי-
חד. פעמים כה רבות נחלץ מסכנות-הקרב,
עד שהפכו בעיניו כדבר שבשיגרה.

ביום השבת האחרון לחייו שוחחנו על
בגנו הבכור, אשר, בן ה-7. "ראי", אמר
לי, "יבוא יום שאקח אותך לחוות כיצד אצא
לפעולה יחד איתו, אב ובן!"
צחקתי. "אתה תהיה כבר זקן או ולא תר-
כל!"

"לא! לא! תראי!" היתה תשובתו.

ידעתי שזה לא מובן

אותה שבת התכוננו לצאת בערב העירה.
איירת-פורים כבר היתה בעיר. איזה ילד
לץ שם במכונתו כובע-קש לבן ישן. כשבא
לקחת אותי, בשיכון שלנו, בקרית-שלום
בו נמצאת דירתנו בת שני החדרים חבש
כובע מצחיק זה. הוא העמיד פנים כאילו ער-



* מיטק (מתחרז עם פתק)
היה כינויו של מיכאל קרמון. כך
קראו לו בני משפחתו בפולין.



מאלבזמו שני מוסר